

El grup està a punt d'oferir un concert únic a l'Auditori junt amb el Col·lectiu Brossa

ASTRUD, “El directe és una representació”

Astrud és un dels grups més consagrats d'allò que han anomenat "música independent". Amb uns directes memorables, i amb unes lletres que juguen amb la provocació i l'antisentimentalisme (que no, la sensibilitat), han passat a l'imaginari col·lectiu amb cançons tan memorables com "Bailando", "Todo nos parece una mierda" o "Hay un hombre en España", entre d'altres. Ens trobem amb ells per a què ens expliquin com ha evolucionat la idea de grup i la forma de treballar.

Per Albert Lladó, info@albertllado.com

Des de Mi fracaso personal (1999) , com ha evolucionat Astrud? Ara sou el grup que teníeu en ment quan el va crear?

Manolo: Hem arribat a una situació com estable, però no té molt a veure amb el que podríem haver imaginat. Avui, tenim certa facilitat per engegar coses i, si les volem fer, sabem a qui hem de trucar...

Genís: Al principi de tot, la idea era fer cançons i ja està. No pensàvem amb el directe i, amb el temps, ens ha agradat cada vegada més... Vam entendre que el directe és una representació, és actuar d'alguna manera...

Us va conèixer en un concert del grup Pulp, del líder Jarvis Cocker, el 1995. Quines eren les vostres referències musicals llavors o quines són ara?

Manolo: El que vam fer els primers anys va ser construir una cultura musical comuna i anàvem descartant el que només agradava a un dels dos.

La premsa especialitzada té el costum de posar moltes etiquetes i de comparar. Us ha passat que, des de fora, us hagin "descobert" semblances?

Genís: Desconfiem totalment del que puguin dir els mitjans de comunicació, sobretot els especialitzats. No et descobriran si ho fas bé o malament, ells. Està molt bé que existeixin, però

sempre depenen de com funcionen les modes, els interessos...

Heu viscut totes les cares de la indústria musical, des d'editar dos LP amb la multinacional Virgin fins a estar sense segell. Creieu que avui la professió està tan malament com ens volen fer creure?

Manolo: Que es queixi la Rosarito o la Chenoa és molt divertit... A mi, que m'arribi un complement del sou per drets d'autor no em va gens malament, però imagina't aquesta gent... Es guanyen molt bé la vida d'aquesta manera i, per això, diuen aquestes xorrades... I a mi em sembla molt bé que la gent vulgui viure sense treballar, és una lloable aspiració. Però utilitzar els recursos de la reivindicació social per això...

Vau crear un segell propi: Astrohúngaro. Per què?

Genís: El vam crear per publicar a "Chico y Chica", un grup de Bilbao. Quan els vam parlar de fer un contracte, es van posar a riure... Bàsicament, el segell el fem servir per a això: publicar coses que ens agraden, portar altres projectes més allà d'Astrud, per fer una pàgina de blogs quan ningú les feia, per editar fanzines... I per tenir una mínima estructura legal per fer totes aquestes coses.

És el segell on heu editat Bestiola (2008), l'últim àlbum d'Hidrogenesse (amb Carlos Ballesteros), l'altre projecte musical de Genís Segarra. En què s'assembla aquest grup a Astrud i en què es diferencia?

Manolo: Menys el primer, hem publicat tots els d'Hidrogenesse a Astrohúngaro. Però, per a mi, no s'assemblen tant com es diu... Potser sí que tenen coses en comú - jo sóc el seu primer fan - però els veig molt diferents.

Genís: S'assemblen en un 50%. O sigui, en mi. Però la principal diferència és que amb Astrud fem les cançons una vegada que en Manolo té la lletra i la idea. A Hidrogenesse, comencem pel final.

Diuen de la vostra posada en escena que està basada en la provocació i l'humor. què hi ha de premeditat en això i què d'espontani?

Manolo: És predeterminat que sigui divertit, i que sigui òbviament teatral. Ara bé, no preparem les rutines escèniques.

Genís: Saps què fer i què no, a l'escenari. Saps què agrada més i menys. I saps veure la reacció en el públic.

Per fer l'últim disc, Tú no existes (2007, Sinnamon), quedàveu cada dijous per fer una nova cançó. Una disciplina tan rígida afavoreix la creativitat o la coacciona?

Manolo: Jo pensava que sí, que coaccionava, però al contrari: em va anar molt bé. Creia que m'avorriria i ni molt menys. En aquest sentit, es nota molt que sóc del sud... Sinó, m'ho prenc amb molta calma...

El que sí que sembla - i dóna molta enveja - és que feu el que realment us dóna la gana. És realment així o preparar un disc, un concert, etcètera és molt menys divertit del que sembla?

Manolo: I tant que és així... (riu). Sinó, no és llibertat.

Genís: Tens dubtes a cada pas, el fet difícil de crear, però si no fas el que et dóna la gana...

I quan us donarà la gana de fer un nou disc?

Manolo: No sóc un artista que necessiti anar fent discos... No està gens previst. Si la gent ho demana, doncs el farem. Però no ens posem pressió en aquest sentit.

Genís: Jo no sóc com en Manolo, però és veritat que abans era la discogràfica qui li demanava al grup de fer el disc, i el grup funcionava molt d'aquesta manera. Això sí, aquest "algú" que li demani fer el disc pot ser qualsevol menys jo.

De fet, heu defensat en alguna ocasió que vosaltres no feu discos sinó cançons.

Manolo: Sí, es veritat.

El 2005, va fer una gira pel carrer amb Marginales. Què va aprendre d'aquella experiència? Ho repetireu?

Genís: Home, no som teòrics del teatre, però era curiós veure com la gent ens escoltava - molt més que en una sala de concerts - i com la idea de concert es podia traslladar a una cantonada qualsevol.

Manolo: Sí, perquè no. Va ser molt maco...

El proper 22 de gener, oferiu un concert a l'Auditori amb el Col·lectiu Brossa. Com va sorgir aquesta col·laboració i què podrem trobar al concert?

Manolo: El Col·lectiu Brossa són gent que toquen molts instruments i fa un parell d'anys vam fer una cosa junts al Llantiol, i ens van semblar molt bons.

Genís: Sí, portem molts de temps assajant plegats. Quasi un any. I al concert farem una mica de tot, com sempre. Als concerts, mai toquem només les cançons de l'últim disc.

TAL COM RAJA

Lloc i data de naixement:

Manolo: Ceuta, 1973

Genís: Lleida, 1972

Un grup de música:

Manolo: Els Smiths

Genís: Els Magnetic Fields

Una pel·lícula:

Manolo: Arrebato, d'Iván Zulueta

Genís: Les amargues llàgrimes, de Petra Von Kant

Un llibre:

Manolo: La Ilíada

Genís: El metro de platino iridiado, d'Álvaro Pombo

Plat que cuineu millor:

Manolo: Uuum... Ara, li he copiat al Genís un puré de carbassa amb curry molt bo

Genís: Espaguetis crus amb carbassó

Una mania:

Manolo: Persecutòria

Genís: La tranquil·litat

Una qualitat:

Manolo: Sóc entusiasta

Genís: El mateix, la tranquil·litat

Un somni:

Manolo: Vaig fent...

Genís: Jo tampoc tinc un somni concret...

On us agradaria anar de viatge?

Manolo: M'agradaria fer el viatge del Beagle de Darwin.

Genís: Ara mateix a... Mèxic